

Acció Ciutadana

setmanari nacionalista

d'esquerra

EDITORIAL

«Quiénsiembra vientos...»

Diu l'adagi castellà, que *“quiénsiembra vientos, recoge tempestades”*. I les fortes tempestats que la conducta anti-republicana dels dos ministeris Lerroux ha desfermat, ara cauen amb tota la fúria, damunt la paròdia-grotesta de govern que presideix l'ex-emperador del Paral·lel.

Assistim en aquests moments a una fase decisiva per a la vida del règim republicà. D'una banda, les forces dretanes, estretament unides per a la defensa d'uns baixos interessos particulars i pel manteniment d'uns privilegis absurds, estrenyen cada vegada més el cercle en el qual pretzen ofegar totes les nostres institucions democràtiques; de l'altre, enormes masses proletàries, insatisfetes en llurs afans de redempció, cerquen per altres camins, encertats o equivocats, i en lluita noble, però violenta alhora, allò que no han trobat en la nostra organització estatal democràtica. I en el centre com a força que hauria de servir de mur, de dic de contenció dels estúpidament eixorcs apetits reaccionaris i, ensenys, com a encarriador pels camins de justícia dels impulsos reivindicadors del proletariat, un govern que ha perdut la carta de navegar republicana i que sense rumb fixe, va llastimosament a la deriva, fent-nos viure en una constant tensió nerviosa amb tants estats de prevenció i d'alarma, quan ell mateix no ha sabut prevenir-se, ni ha volgut almar-se dels propis desencerts.

I deu ésser aquesta, a ben segur, la política *“republicana”* del *“governar per a tots”* i de la *“pacificació dels esperits”* que preconitzava l'avui cap del govern en la seva oposició sistemàtica a la tasca de les constituents i del govern Azaña. I deu ésser aquesta també, la tasca més adient per a consolidar el règim liberal i democràtic que, a còpia de tants sacrificis pogué donar-se el poble el 14 d'Abril de 1931: lliurar-lo lligat de peus i mans als seus pitjors enemics, la conxorxa monàrquico-clerical-plutòcrata-militarista, prescindint absolutament del poble, sense tenir en compte que en definitiva és el poble sempre l'únic que té la força i que decideix.

La sembra de vents del senyor Lerroux i companyia ha desencadenat una forta tempesta en l'horitzó republicà. Cal que tots els homes d'esquerra, els verament esquerrans i revolucionaris estem a l'aguait per a salvar el règim i la seva essència del perill que l'amenaça, arribant, si cal, a tots els sacrificis.

A tots!

A les comarques gironines l'esperit republicà i esquerrista es conserva i es defensa amb homes que actuen com ho fa el comissari d'Ordre públic: Als que atempten contra les institucions republicanes als que atempten contra l'esperit laic de la República i contra el Govern de Catalunya s'els deté i s'enls penyora com a delinqüents que són malgrat vesteixin un hàbit i es diguin «hermanos».

Feixisme i tecnocràcia

He estat de sempre un enemic declarat del tecnicisme econòmic i per tant, naturalment, d'aquesta nova religió americana que s'anomena *“tecnocràcia”*. No per fòbia irreflexiva, ni per desordenada antipatia, ans bé, perquè d'ençà que tinc ús de raó, he comprès que el tècnic clàssic en matèria d'economia o és un home que diu i explica coses que ningú pot entendre o és un farsant, que recepta pòcimes de resultats gairebé sempre contradictoris.

L'any passat trobem a Londres en flamant conferència econòmica Mundial, gairebé tots els savis economistes de les grans nacions capdavanteres de la humanitat i tothom recorda el catastròfic epíleg d'aquella famosa reunió—retirada general i resultats nuls.

Ningú ignora fins quin punt Estats Units i darrera d'ell el món sencer, havia esperançat solucions satisfactòries d'aquell famós *«trust del cervell»* del qual se voltà el president Roosvelt, i que havia de deslliurar el poble americà de tots els flagells que el torturaven. Sorgí la NIRA receptant fórmules completament fracassades i algunes d'elles retirades arreu per negatives o inservibles—desvalorització monetària, puja de preus i de salaris i intensificació d'obres públiques.

Fins dintre el nostre petit món català, acabem de presenciar l'ensarmonada que la Lliga ens havia fabricat en la persona del tècnic Vidal i Guardiola. Fa pocs dies—segons els diaris—planejant una interpellació del seuram, no solament feu riure tot el Parlament espanyol, sinó que per a no quedar malament amb la tradició *tecnocràtica* obtingué un resultat sorprenent.

En ocasió de contestar-li a ell el socialista Prieto tingué oportunitat de fer-se aplaudir per les dretes!

Es indubtable que existeixen homes de bona fe neguitejats per l'estudi, la recerca o la comprensió dels problemes societaris, industrials i econòmics, que furguen i treballen en busca de la veritat i es belluguen dins la foscor de les preocupacions actuals. Fins crec que alguns tenen maneres de treure'n l'entrellat Però desgraciadament els més, estan al servei d'uns interessos determinats i juguen, quan l'ocasió es presenta, la carta que millor convé als seus dirigents. Llavors són falsejats els con-

ceptes, desvirtuades les directrius tradicionals i servits els energüments i paràsits de la comunitat que treballa. Llavors, sentiu, com ara, de llavis recolzats per una renomada, exaltacions a feixismes, dictadures i nacionalismes desenfrenats enmarcant conveniències econòmiques.

I és que fracassat el sistema capitalista—no dic el capital, que fins pot significar acumulació de valors espirituals—en totes les seves manifestacions i sobremanera en el seu principal exponent *«reclame»* que és el tecnicisme incompreensible, ja no queda altra solució de continuïtat que la imposició per la força. Així neixen aquesta clapada d'Estats feixístics, que explotant corrents de nacionalisme i la bona fe del petit-burgès, no tenen altra finalitat que apuntalar-ho tot amb la conquesta de l'Estat, per a millor imposar els seus egoïsmes tradicionals.

Estic pensant en el trist paper que representa el ciutadà de qualsevol país d'Europa, que creu ingènuament que la salvació de la societat moderna i la de la seva posició econòmica està vinculada en la lluita contra el marxisme i de retruc en l'exaltació de l'Estat feixista, predicat per l'economista coll-planxat, sense donar-se compte de què quan arriba la Dictadura, és perquè les fórmules materials de què disposa un sistema estan esgotades, i el sistema busca la seva salvació o perduració mitjançant raons d'ordre moral amb disfresses nacionalistes.

El qual vol dir en altres termes, que les invocacions d'ordre moral—nacionalisme, religió, ordre, etc.—explotats per certs partits de dreta ultra-capitalista, no són altra cosa que la cobertura que protegeix a la vista del gros públic, la necessitat de fer política determinada per a dissimular baixos interessos de classe i negocis a voltes inconfessables. Tot això avalat per uns senyors que es diuen tècnics, predicaires a sou d'empreses, i entabanadors de badocs.

Aquestes reflexions venen a tomb avui, després d'haver tingut la joia de trobar escrit, en un llibre suava publicat i premiat amb un dels premis anyals més cobejats d'Europa (suposo que no cal dir que no té res de tècnic-economista) aquest paràgraf justíssim i clar, aplicable com mai al temps actual:

«La proximitat de la fallida aporta als grups financers, una consciència intensa de la nació a la qual pertanyen».

R. PORTES.